

Arrest

nr. 41 697 van 16 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerd afkomstig uit Marivan en bezit u de Iraanse nationaliteit. Op 8 mei 2007 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U zou in Iran problemen gekend hebben omwille van uw activiteiten voor de PJAK (Free Life Party of Koerdistan) en uw deelname aan een manifestatie. U zou opgepakt zijn en opgesloten in de Evin-gevangenis. Uw broer, Y. B. (...), zou eveneens lid zijn van PJAK en hij zou politiek actief zijn. Op 3 oktober 2007 werd door mij een weigeringsbeslissing genomen omdat er, omwille van ernstige tegenstrijdigheden, geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen en uw politieke activiteiten in Iran. Bij arrest van 9 januari 2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Uw beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd bij arrest van 27 februari 2008 door de Raad van State verworpen. Op 18 maart 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U zou na het

indienen van uw eerste asielaanvraag niet teruggekeerd zijn naar Iran. U verklaarde dat u nog steeds niet naar Iran kunt terugkeren omwille van uw oorspronkelijke problemen en ter staving hiervan legde u een convocatie van kamer 13 van de Revolutionaire Rechtbank, d.d. 06/01/1385 (Perzische kalender, komt overeen met 26 maart 2006 onze kalender), een convocatie van de Revolutionaire Rechtbank kamer 13, d.d. 20/02/1385 (10/05/2006), een convocatie, d.d. 11/02/1387 (30/04/2008), waarin u gevraagd wordt om te verschijnen voor kamer 6 van de afdeling voor de uitvoering van beslissingen van de Revolutionaire Rechtbank en een kopie van een vonnis van de Revolutionaire Rechtbank, d.d. 02/03/1386 (23 mei 2007), waarin u veroordeeld wordt tot drie jaar en tot vijf jaar gevangenisstraf wegens acties tegen de nationale veiligheid en illegaal wapenbezit, neer. Daarnaast haalde u aan dat u in België lid bent geworden van de KDPI (Koerdische Democratische Partij Iran) en dat u deelgenomen hebt aan manifestaties. Verder zou u vanuit België een laptop naar uw broer in Iran opgestuurd hebben, maar deze zou vernield zijn aangekomen. Daarnaast haalde u aan dat uw broer Y. (...) samen met drie andere leden van de PJAK is doodgeschoten door de Sepah-e Pasdaran (Korps van Revolutiewachters) in de Belu-vallei in Koerdistan. Uw ouders zouden naar de autoriteiten gestapt zijn om zijn lijk te vragen, maar ze zouden dit niet gekregen hebben. Uw ouders zouden door de ordediensten geslagen zijn en uw vader zou gedurende twee nachten opgesloten zijn. U bent tevens in het bezit van uw boekje van burgerlijke stand (shenasnameh), uw nationale kaart (Kart-e Melli), een kopie van de eerste twee bladzijden van het boekje van burgerlijke stand van uw broer Y. (...), een kopie van de nationale kaart van uw broer Y. (...), een kopie van de eerste bladzijde van het boekje van burgerlijke stand en een kopie van de nationale kaart van uw vader, vier attesten van de post in Iran ter staving van het feit dat er klacht werd ingediend nav een beschadigde zending, documenten betreffende uw klacht bij de post in België, twee familiefoto's, een attest afgeleverd door de KDP-Iran afdeling in Parijs, d.d. 27 oktober 2008, waarin wordt verklaard dat ze uw asielaanvraag ondersteunen en vragen om de procedure te versnellen en een visitekaartje van K. A. (...), volgens u voorzitter van de KDP-Iran afdeling in België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen uit uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u dat u nog steeds niet naar Iran kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijk probleem. Ter staving hiervan legde u een convocatie van kamer 13 van de Revolutionaire Rechtbank, d.d. 06/01/1385 (26 maart 2006), een convocatie van de Revolutionaire Rechtbank kamer 13, d.d. 20/02/1385 (10/05/2006), een convocatie, d.d. 11/02/1387 (30/04/2008), waarin u gevraagd wordt om te verschijnen voor kamer 6 van de afdeling voor de uitvoering van beslissingen van de Revolutionaire Rechtbank en een kopie van een vonnis van de Revolutionaire Rechtbank, d.d. 02/03/1386 (23 mei 2007), waarin u veroordeeld wordt tot drie jaar en tot vijf jaar gevangenisstraf wegens acties tegen de nationale veiligheid en illegaal wapenbezit, neer. Er kan echter geen enkele bewijswaarde gegeven worden aan de door u neergelegde bovenvermelde gerechtelijke documenten. Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van bovengenoemde documenten (waarvan een kopie als bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd) blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten. Door het neerleggen van dergelijke documenten, die elke bewijswaarde ontberen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Hierdoor maakt u het ons onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, namelijk op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, op het eventuele risico op vervolging.

Met betrekking tot uw activisme in België (lidmaatschap van de KDP-Iran en aanwezigheid op manifestaties), dient opgemerkt te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden, is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Uit informatie van het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie als bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Iraanse autoriteiten ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen

die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. U behoort duidelijk niet tot deze groep. Uw activisme als gewoon lid van KDP-Iran beperkt zich tot uw aanwezigheid als gewoon deelnemer op enkele betogingen en conferenties van de KDPI-Iran (gehoor CGVS p. 4). Bovendien kon er, zoals hoger opgemerkt, geen enkel geloof gehecht worden aan uw politieke activiteiten in Iran.

U stelde weliswaar dat uw foto te zien was op de website van de KDP-Iran en op TV Koerd en dat u een interview gaf over de moord op uw broer voor de Koerdische zender Rosh TV (gehoor CGVS pp. 4-5), maar u legde hiervan geen (begin van) bewijs neer. Bovendien bent u zelf weinig op de hoogte van de precieze omstandigheden van de dood van uw broer. U verklaarde dat hij in het gezelschap van drie andere personen werd beschoten door de Sepah van Marivan. U kende echter de namen niet van die andere personen en u wist ook niet met zekerheid te zeggen of ze de Iraanse nationaliteit hadden. In de door u neergelegde algemene informatie over de moord wordt wel melding gemaakt van de moord op Y. B. (...), zoon van A. H. (...). Uw vader heet echter R. (...), hetgeen ook duidelijk blijkt uit de kopieën van zijn boekje van burgerlijke stand en nationale kaart die door u werden neergelegd (gehoor CGVS eerste aanvraag, p. 2). Bovenstaande doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van de door u aangehaalde moord op uw broer en daardoor ook over het interview dat u hierover zou hebben gegeven aan Rosh TV. Het feit dat er beelden van u getoond werden op de website van de KDP-Iran en Koerdische tv-zenders doet niets af aan de beperktheid van uw activisme. Hetzelfde is voor heel wat gewone leden/sympathisanten/deelnemers van manifestaties in het buitenland het geval.

Gezien deze low profile-activiteiten kan niet gesteld worden dat u als een uitgesproken activist tegen het Iraanse regime in de openbaarheid bent getreden. In het licht van deze vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw activiteiten in België als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zou worden aanzien.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en de kopieën van de identiteitsdocumenten van uw broer en vader en de familiefoto's staven enkel uw identiteit en het feit dat u een broer hebt die Y. B. (...) heet, maar niet dat hij diegene is die vermoord is. De algemene informatie over het incident werd hierboven reeds besproken. De attesten van de post uit Iran en België tonen enkel aan dat er een pak van u beschadigd werd. Over de omstandigheden waarin dit gebeurd is kan op basis van deze documenten niets worden afgeleid. Het visitekaartje van K. A. (...) en het attest van de KDP-Iran uit Parijs doen ten slotte niets af aan de vaststellingen m.b.t uw laag profiel. In het attest wordt bovendien niets vermeld over uw persoonlijke achtergrond of problemen en ook van de moord op uw broer wordt geen enkele melding gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker stelt dat de motivering van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen steek houdt en minstens getuigt van een zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier. Tevens stelt verzoeker dat er in eerste instantie wel een positieve beslissing genomen werd en er dus wel degelijk geloof dient gehecht te worden aan zijn verhaal.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Verzoeker betoogt dat waar men hem verwijt dat hij valse stukken zou hebben voorgebracht, deze stukken authentieke stukken van de Iraanse autoriteiten betreffen en geenszins vervalst zijn. Betreffende zijn politieke activiteiten in België stelt verzoeker dat hij het niet eens is met de redenering van de Commissaris-generaal daar ook het voetvolk actief is in de partij om meer invloed te hebben en om oppositie te voeren en dit is geenszins een kunstmatig creëren van een reden voor asiel. Het is duidelijk, zo stelt verzoeker, dat hij ook door interviews te geven op de voorgrond is getreden waardoor hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst opnieuw problemen zal krijgen. Ten slotte vraagt verzoeker zich af hoe hij de details zou kennen van de moord op zijn broer.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zich bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de eerste asielaanvraag, met name dat hij problemen gekend zou hebben omwille van zijn activiteiten voor de PJAK en zijn deelname aan een manifestatie.

Verzoeker legt tevens verschillende documenten voor, met name drie convocaties respectievelijk afgeleverd op 26/03/2006, 10/05/2006 en 30/04/2008, een kopie van een vonnis van de Revolutionaire Rechterbank, d.d. 23/05/2007, zijn boekje van burgerlijke stand (shenasnameh), zijn nationale kaart (Karte Melli), een kopie van de eerste twee bladzijden van het boekje van burgerlijke stand van zijn broer Y., een kopie van de nationale kaart van zijn broer Y., een kopie van de eerste bladzijde van het boekje van burgerlijke stand en een kopie van de nationale kaart van zijn vader, vier attesten van de post in Iran ter staving van het feit dat er klacht werd ingediend n.a.v. een beschadigde zending, documenten betreffende de klacht bij de post in België, twee familiefoto's, een attest afgeleverd door de KDP-Iran d.d. 27 oktober 2008 en een visitekaartje van K. A..

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door de Commissaris-generaal een weigeringsbeslissing genomen op 27 september 2007 omdat er omwille van ernstige tegenstrijdigheden geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers verklaringen en zijn politieke activiteiten in Iran.

Deze beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag werd ondermeer gemotiveerd doordat verzoekers verklaringen in verband met het neerhalen van het standbeeld van Hossein Fahmideh evenals zijn verklaringen omtrent het delen van een cel met A. G. niet in overeenstemming zijn met de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, hij zijn engagement voor de PJAK niet aannemelijk heeft weten maken, hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende de werkwijze die hij hanteerde bij het uitdelen van pamfletten, hij geen enkel begin van bewijs heeft bijgebracht van zijn betrokkenheid bij de PJAK en hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn directe vluchtaanleiding, met name de Novrazbetoging.

Het beroep tegen voormelde beslissing van weigering van verblijf bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen resulteerde in een verwerping van het beroep bij arrest nr. 5542 van 9 januari 2008. Het beroep tegen voormeld arrest werd door de Raad van State bij arrest van 27 februari 2008 eveneens verworpen.

Verzoeker poogt door het bijbrengen van nieuwe stukken, die allen worden vermeld en besproken in de onderhavige bestreden beslissing, zijn initieel voorgehouden asielrelaas te reactiveren en de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.3.2. Wat betreft de door verzoeker neergelegde convocaties en vonnis, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter tegenspreken van de conclusie van de Commissaris-generaal dat deze stukken niet voldoen aan formele en inhoudelijke vormvereisten door te stellen dat het authentieke stukken zijn van de Iraanse autoriteiten. Evenwel weerlegt verzoeker op deze wijze geenszins de informatie waarop de Commissaris-generaal zich desbetreffend steunt, die zich in het administratief dossier bevindt (zie stuk 15, nummer 1, Cedoca-antwoorddocument met referte IR2009-043w d.d. 11/09/2009) en welke gebaseerd is op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen, waar het evenwel aan verzoeker toekomt om met concrete gegevens de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hier in gebreke.

Daarenboven benadrukt de Raad dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen om de voormelde redenen in casu niet het geval is. Gezien de flagrante ongeloofwaardigheid van verzoekers oorspronkelijke relaas en de resultaten van het onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten, kan de Raad derhalve niet aannemen dat desbetreffende stukken een ander licht werpen op verzoekers oorspronkelijke asielaanvraag.

2.2.3.3. Betreffende verzoekers politieke activiteiten in België, merkt de Raad op dat verzoeker zich dienaangaande wederom beperkt tot het louter tegenspreken van de informatie waarop de verwerende partij zich baseert, en het herhalen van zijn verklaringen waar hij naar zijn interviews verwijst.

Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoekers verweer is op dat vlak derhalve niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde.

Waar verzoeker stelt dat de redenering van de Commissaris-generaal niet correct is, daar ook het voetvolk actief is in de partij om meer invloed te hebben en om oppositie te voeren en dit is geenszins een kunstmatig creëren van een reden voor asiel, is de Raad van oordeel dat dit een loutere bewering uitmaakt dewelke verzoeker niet staft aan de hand van concrete gegevens en waarmee hij niet aantoonst dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (zie stuk 15, nummer 3, "*Subject Related Briefing 'Iran' – Risico gedwongen terugkeer*" d.d. 1/12/2009) niet correct zou zijn. Uit de "*Subject Related Briefing 'Iran' – Risico gedwongen terugkeer*" blijkt dat enkel leidinggevende figuren van oppositiebewegingen die ook met name in de openbaarheid treden een reëel risico lopen bij een terugkeer naar Iran. Op basis van verzoekers verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier, komt de Raad samen met verwerende partij tot de vaststelling dat verzoeker evenwel niet tot deze groep behoort.

Verzoeker stelt bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij heeft deelgenomen aan vergaderingen en betogingen, doch hij een gewoon lid is bij de KDPI, zonder enige functie (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 30/01/2009, p. 4).

De stukken die verzoeker dienaangaande heeft bijgebracht, met name het visitekaartje van K. A. en het attest van de KDPI-Iran van 27 oktober 2008, ontcrachten geenszins de vaststelling dat verzoeker geen

leidinggevende rol speelt binnen de KDPI. Ook de door verzoeker bij aangetekende zending van 13 februari 2010 (stuk 6 van het rechtsplegingsdossier) neergelegde brief van de *"Kurdistan Democratic Party-Iran"* (KDPI) van 12 januari 2010 attesteert enkel dat hij lid is van deze partij doch maakt geen gewag van enige leidinggevende functie die verzoeker in deze partij zou bekleden. Uit de in dezelfde zending gevoegde foto's blijkt enkel dat verzoeker heeft deelgenomen aan een vergadering doch niet aan welke vergadering en in welke hoedanigheid.

Om voormelde redenen kan derhalve geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat om reden van zijn uiterst beperkte politieke activiteiten in België hij een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben vanwege de Iraanse overheid. Verzoeker toont niet aan te beantwoorden aan bovenvermeld profiel, met name een leidinggevend figuur van een oppositiebeweging te zijn die ook met name in de openbaarheid treedt.

2.2.3.4. Waar verzoeker zich betreffende de motivering van verwerende partij dat hij onvoldoende kennis heeft over de omstandigheden waarin zijn broer is overleden, zich de vraag stelt hoe hij de details zou kunnen kennen, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.3.5. Betreffende de door verzoeker eveneens bij voormelde zending van 13 februari 2010 neergelegde brief van de *"Parti Jiyani Azadi Kurdistan"* (PJAK) van 20 januari 2010 waarin deze partij stelt dat verzoekers broer Y. B. een lid was van deze partij, dat hij samen met drie andere leden door het regime werd vermoord en dat Y. B. wel degelijk de broer is van verzoeker wijst de Raad erop dat deze informatie niet afkomstig is van een objectieve bron daar verzoeker voorhoudt zelf voor deze partij in Iran actief zou zijn geweest en hierdoor problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten waardoor de inhoud van dit schrijven niet vermag navolgende motivering van verwerende partij:

"In de door u neergelegde algemene informatie over de moord wordt wel melding gemaakt van de moord op Y. B. (...), zoon van A. H. (...). Uw vader heet echter R. (...), hetgeen ook duidelijk blijkt uit de kopieën van zijn boekje van burgerlijke stand en nationale kaart die door u werden neergelegd (gehoor CGVS eerste aanvraag, p. 2). Bovenstaande doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van de door u aangehaalde moord op uw broer en daardoor ook over het interview dat u hierover zou hebben gegeven aan Rosh TV." te ontcrachten.

2.2.3.6. Ten slotte wijst de Raad erop dat waar verzoeker stelt dat er in eerste instantie wel een positieve beslissing genomen werd en er dus wel degelijk geloof dient gehecht te worden aan zijn verhaal, deze stelling feitelijke grondslag mist. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er ten aanzien van verzoeker eerst een positieve beslissing werd genomen, en verzoeker toont dit tevens op generlei wijze aan.

2.2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is en hij niet ressorteert onder het profiel van een leidinggevende figuur van een oppositiebeweging die met name in de openbaarheid treedt waardoor hij geen risico loopt bij terugkeer naar Iran. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas en evenmin op zijn voorgehouden status van *réfugié sur place* teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel met zijn stelling dat de problemen in Iran voor iedereen bekend zijn, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de

zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT